

Udskriftsdato: 13. december 2025

KEN nr 10264 af 31/03/2010 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse 82-10 om hjælpemiddel - forbrugsgode - el-scooter

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 3500739-09

Ankestyrelsens principafgørelse 82-10 om hjælpemiddel - forbrugsgode - el-scooter

Resume:

En el-scooter fungerede udelukkende som hjælpemiddel for en 80-årig mand med begrænset gangdistance. El-scooteren kompenserede alene for den nedsatte funktionsevne, og der var ikke for ham knyttet en forbrugsgodeværdi til el-scooteren.

Han kunne ikke klare indkøb og besøg hos venner og familie i nærområdet og kunne ikke bruge offentlige transportmidler. Gangdistancen udendørs var 10-20 meter.

El-scooteren erstattede et hjælpemiddel, f.eks. en kørestol, som han selv ville kunne køre udenørs. El-scooteren erstattede ikke en bil, en knallert eller en cykel med hjælpemotor. Det var uden betydning for afgørelsen, at el-scooteren også kunne anvendes til fritidsbetonede aktiviteter.

Love:

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 941 af 1. oktober 2009 - § 112, stk. 1, § 113, stk. 1 og § 113, stk. 5

Bekendtgørelser:

Socialministeriets bekendtgørelse nr. 987 af 6. august 2007 om hjælp til anskaffelse af hjælpemidler og forbrugsgoder efter serviceloven - § 1, § 19, stk. 1 og § 19, stk. 5

Afgørelse:

Afgørelse i sagen om bevilling af en 3-hjulet el-scooter som et forbrugsgode, der udelukkende fungerer som et hjælpemiddel.

Ankestyrelsen har i møde truffet afgørelse i NN's sag om praksis for, hvornår et el-køretøj bevilget som et forbrugsgode kan ydes uden egenbetaling.

Resultatet er

- NN har ret til en el-scooter som et forbrugsgode, der udelukkende fungerer som et hjælpemiddel.

Det betyder, at der ikke er nogen egenbetaling på el-scooteren.

Vi er således kommet til samme resultat som Det Sociale Nævn i Statsforvaltningen Y.

Begrundelsen for afgørelsen

Vi har ved vurderingen lagt vægt på, at el-scooteren for NN er et forbrugsgode, der udelukkende fungerer som et hjælpemiddel.

Vi har lagt til grund, at NN er omfattet af den personkreds, der har ret til støtte til hjælpemidler og forbrugsgoder.

Vi har lagt vægt på, at NN har nedsat bevægelighed som følge af en rygoperation. NN har efter det oplyste tidligere været aktiv og klaret sig selv. Han anvender rollator og krykkestokke indendørs, men

har ikke kræfter til længere ture udendørs. Han kan ikke klare indkøb og besøg hos venner og familie i nærområdet. Gangdistancen udendørs er 10-20 meter. Offentlige transportmidler kan ikke bruges.

Forbrugsgoder omfatter produkter, der er fremstillet og forhandles bredt med henblik på sædvanligt forbrug med den almindelige befolkning som målgruppe. Produkterne er ikke fremstillet specielt med henblik på at afhjælpe en nedsat funktionsevne, men kan i en række tilfælde udgøre den kompensation, som personer med nedsat funktionsevne har brug for.

Et forbrugsgode kan have en så specifik funktion til at kompensere for en nedsat funktionsevne, at forbrugsgodet ikke har anden funktion end at fungere som hjælpemiddel. I disse tilfælde er det et hjælpemiddel, hvor støtten omfatter den fulde anskaffelsespris på det bedst egnede og billigste produkt. Der er i disse tilfælde ikke nogen egenbetaling, idet forbrugsgodet betales fuldt ud af kommunen.

Hjælpen kan også ydes som udlån.

En el-scooter anses som udgangspunkt for et forbrugsgode, og ikke et hjælpemiddel. En el-scooter fremstilles og forhandles i dag bredt med henblik på sædvanligt forbrug hos især den ældre eller mindre mobile del af befolkningen.

Ved vurderingen af, om el-scooteren for NN udelukkende vil fungere som et hjælpemiddel har Ankestyrelsen taget udgangspunkt i kompensationsprincippet, hvorefter personer med nedsat funktionsevne i videst muligt omfang skal kompenseres for følgerne af deres nedsatte funktionsevne.

Det er således afgørende, om forbrugsgodet alene kompenserer for den nedsatte funktionsevne, eller om den handicappede vil blive overkompenseret ved en bevilling som hjælpemiddel.

Vi vurderer, at en el-scooter udelukkende vil fungere som et hjælpemiddel for NN, og at el-køretøjet erstatter et hjælpemiddel (en kørestol, som NN selv ville kunne køre udendørs).

Vi har lagt vægt på, at NN ikke er i stand til at færdes uden for hjemmet uden en el-scooter. El-scooteren har ingen forbrugsgodeværdi for NN, svarende til en forbrugsgodeværdi af el-scooteren hos en ikke-handicappet person. El-scooteren har derfor ingen forbrugsgodeværdi for NN, og el-scooteren erstatter ikke en bil eller en knallert eller en cykel med hjælpemotor. Det er uden betydning for vurderingen, at el-scooteren også kan anvendes til fritidsbetonede aktiviteter.

Oplysninger i sagen

Vi har afgjort sagen på grundlag af:

- De oplysninger, som forelå da nævnet traf afgørelse i sagen
- Nævnets afgørelse af 12. november 2009
- Klagen til Ankestyrelsen af 9. december 2009
- Nævnets genvurdering

Kommunen traf den 17. juli 2009 foreløbig afgørelse om bevilling af en el-scooter. Bevillingen forudsatte, at NN var i stand til at færdes sikkert i trafikken.

Der blev ydet tilskud til 50 % af købsprisen, dog højest 12.37 kr. Det var også muligt at få tilskud til køb af en brugt el-scooter.

Der blev ikke ydet hjælp til reparation af el-scooter bevilget som et forbrugsgode. El-scooteren ville fremover være NN's ejendom.

Nævnet ændrede ved afgørelse af 12. november 2009 kommunens afgørelse.

NN havde ret til bevilling af en el-scooter som et hjælpemiddel efter bestemmelsen i lov om social service § 113, stk. 5, jf. § 112, stk. 1.

Begrundelsen for afgørelsen var, at der ydes støtte til hjælpemidler og forbrugsgoder til personer med varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne, når hjælpemidlet eller forbrugsgodet i væsentlig grad kan afhjælpe de varige følger af den nedsatte funktionsevne eller i væsentlig grad kan lette den daglige tilværelse.

Nævnet har videre anført, at det fremgår, af lovens § 113, stk. 3 at hjælp til køb af forbrugsgoder ydes med 50 % af prisen på et almindeligt standardprodukt.

Hvis et forbrugsgode udelukkende fungerer som et hjælpemiddel, skal kommunen dog betale den fulde anskaffelsespris, jf. lovens § 113, stk. 5.

Nævnet lagde herefter til grund, at NN's funktionsevne var nedsat i et omfang, der medførte at en el-scooter for NN udelukkende fungerede som et hjælpemiddel.

Nævnet lagde vægt på, at NN havde nedsat mobilitet og bevægelighed som følge af progredierende sygdomsforløb og rygmarvsoperation.

Gangdistancen udendørs med albuestok i højre hånd var oplyst til ca. 10-20 meter.

En rollator var efter det oplyste ikke et egnet hjælpemiddel på grund af NN's skuldersmerter, og han var ikke i stand til at benytte offentlige transportmidler.

Nævnet havde været opmærksomt på principafgørelse fra Ankestyrelsen C-42-08.

A Kommune har den 9. december 2009 klaget over nævnets afgørelse.

I klagen til Ankestyrelsen er det anført, at den tre-hjulede el-scooter, som NN havde købt, nu var omregistreret til udlån fra kommunen. NN's udgifter og de udgifter, der blev dækket af pensionskontoret, blev refunderet.

Kommunen var uenig i nævnets afgørelse.

Ankestyrelsen havde ved principafgørelse C-42-08 besluttet, at en tre-hjulet el-scooter skal betragtes som et forbrugsgode.

Nævnet havde ikke i den aktuelle sag taget stilling til, om borgeren havde en forbrugsgodeværdi af en tre-hjulet el-scooter.

Det var kommunens vurdering, at borgeren ville have en forbrugsgodeværdi af en tre-hjulet el-scooter, da el-scooteren også gav borgeren en lettelse i dagligdagen på samme måde som for personer uden nedsat funktionsevnen. NN ønskede f.eks. at være i stand til at komme mere ud eller køre en tur rundt om Q. Borgeren ønskede at benytte el-scooteren udover nærområdets indkøb og lignende og f.eks. køre til byggemarkeder og medborgerhus.

Der fandtes ikke at være noget i borgers fysiske funktionsniveau, der indikerede, at han ikke ville være i stand til at udføre aktiviteter i det omfang, han måtte ønske det og dermed udnyttet den forbrugsgodeværdi, som var knyttet til en tre-hjulet el-scooter. (Principafgørelse C-25-06).

Tre-hjulede el-scootere blev markedsført til netop ønsket om øget mobilitet, når den ældre ikke længere var i stand til at køre bil.

En skelnen som var vanskelig, da en tre-hjulet el-scooter tidligere var et hjælpemiddel og derfor oprindeligt var produceret til afhjælpning af mobilitetsproblemer.

Det var kommunens vurdering, at borgeren ville blive overkompenseret for sin nedsatte gangfunktion efter § 113, stk. 3 og ville blive overkompenseret, hvis han blev bevilget en tre-hjulet el-scooter efter § 113, stk. 5.

Kommunen mente, at sagen var af principiel betydning, da der var usikkerhed om, hvordan borgers daglige og nødvendige aktiviteter skulle vægtes i forhold til mere fritidsbetonede aktiviteter, når forbrugsgodeværdien skulle afklares.

Kommunen ønskede derfor en principiel behandling i Ankestyrelsen.

Kommunen havde endvidere følgende uddybende spørgsmål:

Ville en meget kort gangdistance være udslagsgivende for en afgørelse efter § 113 stk. 5?

Skulle man se bort fra forbrugsgodeværdien, fordi en borger havde en meget kort gangdistance i så fald, hvor kort skulle den være, før det var tilfældet?

Hvilket selvstændigt aktivitetsniveau, som lå udover daglige, nødvendige aktiviteter som f.eks. indkøb, ville kunne betragtes som normalt alderssvarende, hvor borger opnåede en forbrugsgodeværdi.

Nævnet har ved genvurdering bemærket, at afgørelsen byggede på en konkret individuel vurdering af forbrugsgodeværdien.

Nævnet bemærkede endvidere, at nævnet ved vurderingen implicit havde taget stilling til, om der forelå en forbrugsgodeværdi i den konkrete situation.

Nævnet fandt ikke at kunne angive konkrete parametre ad forbrugsgodeværdi, idet det måtte bero på en samlet konkret vurdering af de foreliggende oplysninger.

Formålet med behandlingen af sagen

Vi har behandlet sagen for at afklare, praksis for, hvornår et el-køretøj bevilget som et forbrugsgode kan ydes uden egenbetaling.